

á
D. Jaime
de Borbón

LA BANDERA
REGIONAL

Barcelona 25 de Julio de 1908

Vox populi, vox Dei

Al Princep Don Jaume

Altesa: Rebeu, ab motiu de vostra festa onomástica, la nostra mes sincera y coral felicitació mentres preguém á Deu conservi la vostra preciosa vida pera consol dels que en vos confien y de vos esperen.

Jaume vos diéu, com aquell gran Sant, Patró d'Espanya, que montat en caball blanc, derrotá als moros en Clavijo.

Jaume vos diéu, com aquell gran Rey conquistador que dictá lleys sábies, admiració dels regnes; noble y valerós en ses conquestes, humil y paternal devant de sos vassalls.

Vos, sou cridat á grans coses. Successor del actual Capdill nostre, el vostre august Pare Don Carles de Borbon, heu heretat d'Ell la intranzigencia en els principis sants, la magnanimitat del seu cor, el dó de gents y la fortaleza santa en els infortunis.

Deu vos ha guardat de grans perills y us ha tret de greus malalties, conservantvos sá de cos y d'ànima y ab plé coneixement de vostres debers y vostres drets, fentvos exclamar en data memorable: «Jo só el primer soldat y'l més fidel subdit del meu Pare.»

Sou, donchs, digne successor del R...; el qui ha de recullir la seva herència, el qui ha de ser, més tart, tant com á Deu li plagui y nosaltres desitjém, el nostre Capdill.

Contempleu, Altesa, la Espanya d'avuy y'ls vostres subdits de demá. Som un poble, els carlins; tot un poble que us mira y que pensa ab el pervindre. Y aquest poble us mira complascut de vostres dots, y del vostre carácter, y de vostres coneixements, y de vostra superior cultura; però á voltes, aquest mateix poble, quan pensa en dies llunyans y ensemps ab vos, s'entristeix y'l cor li plora y, com una queixa, surt del seu pit un sospir eloquent, eloquentíssim, que té quelcóm de súplica febrosa, quelcóm de manament humil de un poble que vol ser subdit lleal, però que desitja correspondencia del seu Princep...

Y'l poble que us estima, que us vol ferventment, que admira vostres dots y vostres virtuts, vol encara de vos un'altra cosa. Es exigència si voleu, però'l poble te á voltes exigéncies que no son més que amor desinteressat, desitjs nobilíssims; que no son altre cosa que expressió justa, instintiva de temors veniders, de conflictes llunyans, però possibles... Y aixó es lo que posa trist, á voltes, al vostre poble, quan aquest poble pensa y medita...

¿Mereix aquest poble un sacrifici (sacrifici si voleu) de part vostra? ¿Voleu que aquest poble lleal, á voltes entristit, se posi per sempre més alegre? ¿Voleu donarli una prova de que l'estimeu, de que agrahiu la sanch derramada per la Causa que vos, demá, representaréu? ¿Si, Altesa?

¡Caséus!

Veureu, Altesa, com el poble carlí sent una alegria tan intensa, que sols podrà compararse ab la que sentiren aquelles santes germanes, al veure ressucitat, á la veu del Diví Mestre, al seu bon Llatzer...

MIQUEL

¡Santiago y cierra España!

Pláceme en tan fausto día
descolgar, si no está rota,
aquella lira, que yace
casi dormida en la bolsa,

en honor de aquel Guerrero
que en cien campañas heróicas,
empuñó, como Miguel,
la relumbrante tizona,
y ginete en su caballo,
y al frente de fieles tropas,
arenga, destruye, mata
á las muchedumbres moras,
guiando siempre á los suyos
á inmarcesibles victorias.

Ya comprenderéis que os hablo
de quien, por suerte dichosa,
es Patrón de nuestra España,
(que paga, trabaja y ora),
del Apóstol valeroso
que, fiel á prueba de bomba,
si recurre á Dios orando,
(pues es celador de su honra),
da muy fuerte con el mazo,
y á empuñar presto se arroja
la espada que Dios le diera,
como al mismo Elías dióla.
Y con palabras ardientes,
pero más ardientes obras,
arremete al enemigo,
que sacrilego se mofa
del gran Dios de Sabahot,
quien (cuando suena la hora)
no permite que á los suyos
venzan las infieles hordas,
antes proclaman, muriendo,
de la Cruz altas victorias.

¿Qué guerrero más bizarro
ilustró jamás la historia
de España, que el gran Apóstol
y Patrón de nuestras tropas?
¿Quién esgrimió con mas brío
la espada á defender pronta
los derechos sacratísimos
del Dios trino, á quien adora?

Vedle sinó pelear
en mil jornadas gloriosas,
al frente de los Cruzados
de la nación española.
Vedle montar á caballo
en las Navas de Tolosa,
como rayo destructor
que consume cuanto toca.
Temeroso el Rey contempla
del Turco las maniobras;
los combatientes sin número,
que cubren valles y lomas;
la feroz rabia en que árdan
los sectarios de Mahoma:
teme, y volviendo su rostro,
(en que el desmayo se nota)
al Prelado de Toledo,
que al lado del Rey galopa,
dice:—«¡Vamos á morir!
¡Premie el Señor nuestras obras!»
—«No, le dice el Arzobispo:
¡Nuestra será la victoria!»

Y siguiendo al gran Guerrero
que viste fúlgida cota,
y luchando con él fuertes,
de Santa Cruz á la sombra,
á doscientos mil infieles
vencen, trituran, destrozán,
dejando, al fin, eclipsada
la Media Luna orgullosa
ante nuestra Cruz triunfante
y del mundo redentora.

«¡Pero ya no existen moros!»
alguien nos dice con sorna.
Es verdad, mucha verdad;
ya no hay moros en la costa,
que están dentro de las plazas,
muy tranquilos, sin zozobras.
—No, no bajas Santiago

á guiar las almas, sordas
á todo grito de honor...
que esto ya pasó de moda.
Hoy es más grato acudir
del Egipto á las cebollas,
ó sinó, á gustar la espuma
de aquellas benditas bodas
de Camacho que al buen Sancho
¡oh! le sabian á Gloria.

J. A. Pbre.

Semblanza

D. Jaime de Borbón

D. Jaime desdeña el cosmopolitismo que nada enseña ya á quien ha viajado por el mundo entero y sabe lo que pueblos, estados y razas tienen de común. Su espíritu se deleita en lo que tienen de vario, pues conoce lo genérico, lo que tienen de uno y buscan con afán lo diferente, lo que los especifica y los distingue. Sorprender la vida íntima en las capas inferiores del pueblo, penetrando en la choza, en el sótano y el tugurio, donde vegetan los humildes, llegar á las casas en donde esconden sus miserias la clase media, en donde se agita la burguesía adinerada, le complace mucho más que vivir en las moradas aristocráticas y en los alcázares improvisados de la plutocracia que le son familiares y cuyos habitantes, con distintos alamares, llevan el mismo uniforme en todas partes.

Por eso entre un banquete palatino y un cocido en «Los Gabrieles» no vacila; el primero no dice nada nuevo á su paladar y á su espíritu y el segundo puede enseñarle una lección sociológica acerca de las subsistencias y de su relación con el salario del proletariado.

¿El príncipe es un turista vulgar que viaja por divertirse ó es un alma elevada que considera la vida social como un libro de muchas páginas que corre con afán para nutrirse con la ciencia práctica que extrae una inteligencia razonada y una observación diligente?

D. Jaime es en el más alto sentido, un intelectual. Ha estudiado más que en los libros en las cosas, que es de donde han tomado los libros lo que tienen de verdadero, pero ha estudiado también mucho. Tiene sed de saber. Su inteligencia es vivísima, penetrante y perspicaz. Su palabra fácil, rápida, pintoresca. Narra de modo admirable, y su estilo tiene la transparencia francesa y la opulencia española con matices de sales y donaires que recuerdan los diálogos conceptuosos de nuestras comedias clásicas y las agudezas é ironías de las novelas picarescas. Es español hasta la médula de los huesos. Habla el castellano como si hubiera nacido y no hubiera salido nunca de la Puerta del Sol. Entiende el catalán y se hace entender en él, y le hablará correctamente muy pronto.

Es artista. Su afición y disposición para la música son realmente prodigiosas. No necesita oír dos veces la más complicada composición para recitarla, y sabe y canta las más populares canciones españolas.

D. Jaime ha heredado de su padre las aptitudes literarias y algo de aquella prosa brillante, enérgica y gallarda que distingue las epístolas de D. Carlos. Es de corazón intrépido, de un valor audaz y temerario, demostrado plénamente en China y últimamente en la guerra ruso-japonesa.

Es comandante de caballería y pronto ascenderá á capitán de primera clase de la guardia imperial, que equivale á teniente coronel.

Se dedica también con verdadero afán, desde hace algún tiempo, á los estudios económicos y sociales...—J. V. DE M.

NIT DE SANCH

25 DE JULIOL DE 1835

L'hi reca, y tota trista de Febus la llum blanca se fon dins les superbes arcades del convent; y ensemps que ran de l'ona sos ulls de rosa tanca hi fila planyidera canço d'anyorament:

—Bé feu ombrivols claustres de pedres ennegrides la sombra protectora que entolde á n'els rosés, mes ¡ay! les roses blanques demá serán marcides; les flors de l'asceteri ja no viurán may més.

Adeusiau, vells monjos. El claustre que os abriga demá será tot runes y pedres d'enderroch; de l'eura que s'arrapa damunt la pedra antiga s'en desfarán les fulles. cremantse poch-á-poch.

Adeu; la llum és morta, donzelles sempre tendres, és morta per vosaltres, que sou del claustre encis; demá si sou dormides en cadafalch de cendres veureu, si no la meva, la llum del Paradís.—

Els vells convents romanen ab faç tota entristida; pels finestrals de pedra no hi brunz encara el vent, y mira del crepuscle la llum esmortuhida per última vegada los claustres del convent.

Els mistichs religiosos que un jorn petjaren gales mediten de la Gloria en los prehuats joyells; y avansa la nit fosca batent ses negres ales ab un soroll que glassa la sanch dels monjos vells.

Les teyes ja s'encenen y á sota de les voltes d'hont penja qualche llántia que brilla ab tremoló, els frares, ab veu trista, salmejen les absoltes y el cant del *miserere* demana á Déu perdó.

Finida la cantúria, l'iglesia queda en calma, y en somnis bells voleyen els frares desde el chor al Cel, hont blincadissa quiscún hi veu la palma que un angelet li serva polsant sa lira d'or.

Els somnis bells s'esboyren y avansa la nit bruna teixint negra mortalla de funeraris vels; no esquinsa els frestechs nuvols la faç de blanca lluna y el front de la nit fosca no té ni un pom d'estels.

Ja son passats ¡oh Claustre! els jorns en que somreyes als vells que n'eran orfes de ses nadiues llars. ¡May mes el dolç somriure! La llum que fan les teyes ja amarra la llum roja tes pedres seculars.

D'en mitg les fogarades un fum espés s'empina per sobre els cloquers negres dels monestirs mes alts.

Les crestes de les flames que el vent arremolina ja llepen les columnes dels gòtichs finestrals.

Y llensen crits salvatjes estols de gent irada que té sempre en la boca la furia del renéch. A son impuls cedeixen les portes de l'entrada que en jorns passats obría resant un frare lléch.

¡Amunt! ¡amunt! sedenta de sanch, la gent s'en vola als monastirs que hostatjan l'humil remat d'an-yells; y el cap del frare mistich pels vells grahóns rodola... rodant, rodant, ¡com ploren les flors dels capitells!

També el punyal s'endinsa al cor de les donzelles que un jorn á Crist donaren son cor, sa vida y sanch, y cau sa testa hermosa, com cauen les poncelles al bés de tramontana, del tronch del lliri blanc.

Els monastirs s'anyoren al veure colltorsades les flors que hi assolian la vida ab tendre arrel;

y els parallamps que's gronxen damunt de ses teulades pels homes de la terra freturan llamps del cel.

Ja cremen les iglesies y ensemps que el foch hi roda

carreus de forta pedra devallen dels crehuers que temps passat brodaba la punta de l'escoda guiada pels dits rustechs dels bons picapedrers.

Aumenta la cridoria, l'incendi s'ageganta; l'alé de les guspises fon calzers d'or y argent... y dintre dels Sagraris s'hi amaga l'Hostia Santa, la Joya més volguda del frare penitent.

Les vigues s'enrogeixen y cau quiscuna encesa damunt la trebolada dels foscors corredós, y dintre de les celdes, ab flayre de puresa, s'encen el tálam rustech del pobre religiós.

El Cel va asserenante y en mitg de clarianes que esboyren flochs de nuvols, punteja algún estel. Els alts cloquers s'han fosos, no branden les campanes, els monastirs son runes y els frares son al Cel!

JAUME RIERA.

LA FÓRMULA

Els senadors y diputats que quedaven á Madrid poden á la fi arreglar les maletes y anarsen á gaudir de les suspirades vacances parlamentaries.

El conflicte s'ha arreglat.

¿Qui ha sortit vencedor?

No hi ha com regirar la premsa de tots colors per anarsen enterant. El triomf den Maura, diuen els uns; el triomf den Moret y els lliberals, criden els altres; el triomf den Cambó, escriuen uns tercers.

N' hi ha per tots els gustos. Els lliberals sobre tot, que estaven tan engrescats ab les festes, no hi veuen de cap ull. Ells ja no's fixen en la situació en que han quedat ni's cuiden de mirar endevant.

Volien fer festa y farán festa. No's recorden que podria molt ben passalshi com á n'aquells estudiants que á forsa de escándol logren avensar les vacances, pró després els hi allarguen el curs y els hi fan empassar tot el programa.

Cal dubtarne per aixó de la alegría dels lliberals. Ben mirat, lo mes probable es que ho fan veurer que están contents, pró la professó corre per dintre; perquè, lo que es per ara, l'objecte primordial de les seves aspiracions y de la seva campanya no apunta per cap cantó.

Podrá no haverse aprovat la lley tan depressa com en Maura desitjava, pró á la fi aquest senyor segueix en el poder ab ganes, segons sembla, de acabar per la tardor lo que no ha pogut enllestir á l'estiu.

Y francament, si'ls lliberals parlessin ab el cor á la ma, dirian que per aquest viatge no necessitaven alforjes.

Ben segur que si s'haguessin pensat que el Sr. Maura no feya qüestió de gabinet de la discussió y aprovació de la lley sense festes y costés lo que costés, no s'hi haurían fet tan forts.

Pró el Sr. Maura, que sembla devegades l'home de les energies, ha demostrat ja en tres ó quatre ocasions y en assumptos de gran trascendencia, que també quan li convé sab ésser bon seguidor de aquella coneguda fórmula *transigir es gobernar*.

Y en cada una de aquestes ocasions en Moret y els lliberals, que esperaven anar á ocupar el lloch den Maura, s'han quedat ab un pam de nas. Aixó indubtablement és lo que'ls hi passa ara,

sinó que els lliberals y la premsa del trust son de aquells que sempre guanyen y per mes estomacats que surtin de la palestra, no troven prou paraules pera cantar la seva victoria.

Fa de mal dir per ara qui ha sigut el vencedor en aquesta lluyta política.

Realment la situació parlamentaria, tal com s'havia posat darrerament, era insostenible y la cosa s'havia de resoldrer de una manera ó altre.

Ho déyem la setmana passada y afegiem que la anunciada intervenció de algún diputat solidari en l'assumpte, feya esperar una prompte solució.

La solució ha vingut y imparcialment s'ha de reconeixer que l'ha portada el discurs den Cambó.

A la série interminable de esmenes insubstancials presentades sense altre fi que el de fer obstrucció, seguí el rahonat discurs den Cambó, que al pas que va deixar bastant mal parada la fama del President del Consell en qüestions econòmiques y va posar de manifest els capitals defectes del projecte en lo referent á la hisenda municipal y provincial, va tenir la virtut de arrencar al Sr. Moret confessions comprometedores en lo relatiu á les mancomunitats y en general á la actitud del quefe dels lliberals respecte al projecte en discussió. Y es indubtable que de aquest discurs, aplaudit en tots els indrets de la Cambra y fins pel mató Sr. Maura tot sovint, ab senyals de assentiment, n'ixí l'esperit de concórdia que determiná la solució del conflicte.

Naturalment que en aquest cas n'hi ha molts de contents y enganyats.

Qui son aquestos?

Tot fá creurer, per ara, que son els lliberals, que tot treballant una crisis no han lograt sinó aumentar les probabilitats de que hi hagi Maura per dies.

De tots modos, nó'ns hi trenquem el cap, perquè tantes coses poden passar en aquest país de les extranyeses...

La qüestió queda enlayre y els representants del poble s'en anirán á pendrer la fresca esperant la cayguda de la fulla pera rependre la discussió.

Plantejem, donchs, l'endevinalla: *Quien cazará á quien?*

La solució en otoño.

J. P.

Els dos Jaumes

De un Jaume ens parla l'història que ab els llamps de la victoria iluminá'l regnat seu, conquerint nacions y pòbles que posá sota dels nobles y sants mots de *Patria y Déu*.

Els fills de la Moreria, á son ceptre, junyí un dia trossejant sa potestat, portantlos en romiatge á rendir son vassallatge á la Seu del Montserrat.

Com aquell ¡oh, Jaume noble! gireuvos envers el poble que te fé, y espera, y creu; y donant dies de gloria de l'altre Jaume l'història, feta á bossins, relliguen.

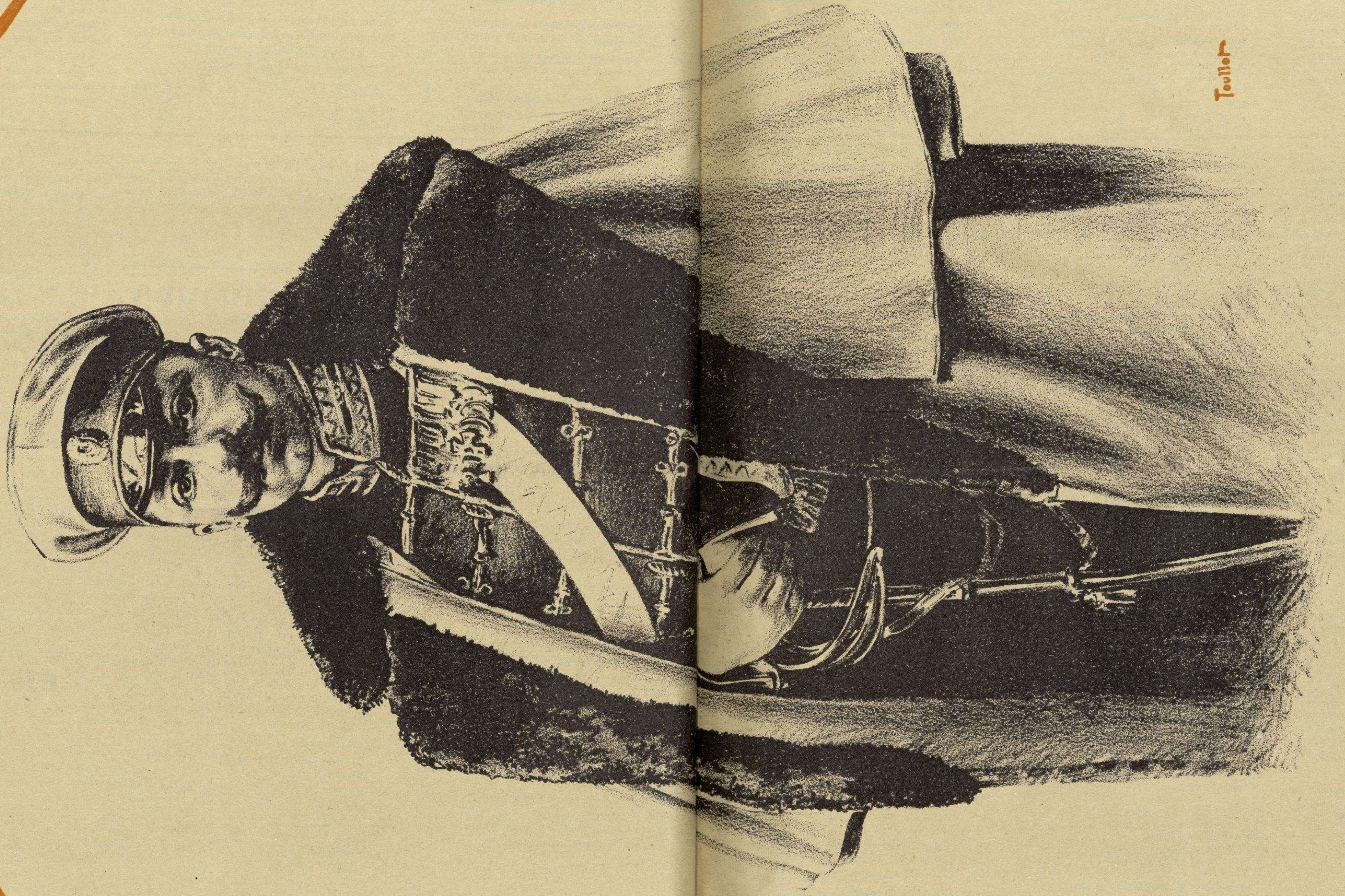
Que també hi ha Moreria que ser retúda deuria dins mateix del nostre Estat, pera servirli de fossa el Pilar de Saragossa ó'l rocam del Montserrat.

ROGER DE LLURIA.

10 CTMS.

LA BANDERA REGIONAL

10 CTMS.

Teulier

Don Jaime de Borbón

Els obstruccionistes

El secret de la conjura

Tots els diaris decents ho han dit el per què de la conjura obstruccionista. Però es precis que ho sàpiga tothom, que'ls despreciahi tothom als qui's venen per un plat de lleties y perjudiquen a la patria per satisfer les seves ambicions.

El trust de l'«Editorial Española», econòmicament, ha sigut un desastre. Sense comptar els sous de ministre que paga als individus del comitè director, sous que han fet augmentar desmesuradament el pressupost dels respectius diaris, ni'ls negocis que han fet a costelles de la societat alguns dels seus caps principals, en la compra de periòdics de províncies, la venda dels diaris del trust ha baixat en tanta de manera, que tots ellis, llevat potser de l'«Heraldo», no arriben de bon tros a cobrir els gastos de redacció y de tiratge. Aquesta precaria situació econòmica ha vingut agravada pel tou de clau que han donat els conservadors a la caixa de subvencions. D'ensá que en Maura governa, del ministeri de Governació no ha sortit una pesseta pera'ls rotatius de la Societat Editorial. Y tot aixó havia posat al trust a l'última pregunta, quan, últimament, un conflicte d'ordre pecuniari complicá encara més la seva difícil situació econòmica, fins a ferla del tot insostenible.

Segons sembla, quan va fundarse la Societat Editorial, un amic d'un cert ministre de l'actual govern, va deixar un milió de pessetes pera fer el negoci. Temps endavant, aquest amic, ressentit per les campanyes que feya el trust contra'l ministre de referència, va exigir el retorn de la quantitat deixada. Y el trust no tingué mes remey que empenyar una partida de les seves accions, en garantia dels diners que necessitava. Però és el cas que la banca que feu l'operació se trova avuy greument compromesa en la quiebra Rochette; y el trust no té més remey que retirar equelles accions, entregant el milió de pesetes que d'aquella banca va rebre, y aquesta és l'hora que encara no sab ni preveu d'hont poden sortir les misses.

Heusaquí lo que explica la violència de les campanyes que ha emprés darrerament la premsa del trust contra den Maura; heusaquí lo que explica aquella divertida contradicció de continuar la campanya contra la llei del terrorisme, quan ja estava retirat el projecte; heusaquí lo que explica que s'hagi tret de la cambra de males endresses aquell fantasma del separatisme que ja semblava retirat d'una manera definitiva. El trust necessita—y ho necessita imperiosament, d'una manera immediata, essent pera ell qüestió de mort ó de vida, la caiguda dels conservadors y la pujada d'un govern que obri de nou la caixa dels reptils; que doni carteres ministerials y subsecretaries als homes del trust; que deixi fer negocis en gran escala a la gent que l'hagi ajudat a conquerir el poder.

Peró en Maura ha sigut més fort qu'ells; y, atravesantshi en Cambó, portant la total representació de Solidaritat Catalana, se'ls ha fermat curt, se'ls ha alsat la menjadora, y aquí'ls teniu estemordits per una temporada, avergonyits devant de la opinió fins que hi tornin, que la barra es grossa.

A SANT JAUME

Tota dolcesa la cara;
brillosa espasa a les mans;
el trajo plé de petxines;
montat en un cavall blanc;
passant pel damunt dels moros
que han caigut per no aixecárs;
obrint bretxa entre els que fujen;
tallant colls y partint caps,
com una visió superba
tots els anys os veig passar,
tots el anys, tant punt arriba
la vostra festa, gran Sant.
Allavors, quan vos vinguéreu,
Espanya duya un dogal.
La Creu y la Mitja Lluna
bregáven feya molts anys,
y la Creu queya partida,
y ja's veyen tremolar

al cim de marlets y torres
les banderes del Islam.
¡Alá es gran!... arréu cridaven
els exércits musulmans,
y els seus crits, fills de victories
que no és del cas senyalar,
de Déu van despertar l'ira,
y Ell va volguer demostrar
que, més que Alá y que Mahoma,
es gran el Déu dels cristians.
Vingué el jorn de la batalla
y la Creu sorti triomfant;
que vos, Jaume, la empunyáveu
montat en un cavall blanc.
¡Històric camp de Clavijo,
jamay te podré oblidar!...
Tu demostres l'existència
d'un Ser sobrenatural,
guardiá y protector dels pobles
que púgnen per ferse grans
a l'ombra de la Creu santa.
Tu sol ets prou per guardar
la meva fe en un pervindre
mes espléndit y mes gran.
Pro la lluyta encara dura.
¡Sant Jaume, escoltéu si os plau!
Aquestes colles nefastes
de polítichs lliberals,
que per oprovi d'Espanya
la governen fa tants anys,
és la llevor d'aquells homes
que vos váu atacar.
Son els moros de Clavijo
que altre cop s'han encarnat.
No tenen la nitja lluna
bordada en llurs estandarts;
pro tenen una bandera
ab colors d'or y de sanch,
que desde el jorn qu'ells la empunyen
pretenen ferli tapar
asquerosos lladrocinis
y sagnosos atentats.
No han portat a nostra terra
cap página del Korán;
pro han omplert el cap dels homes
de códechs extravagants,
lleys que ni a la Patagonia
haurien pogut passar;
constitucions asqueroses,
patents de corso pel mal,
salvaguardia dels granujas
y amenssa dels honrats.
Tampoch son moros de guerra;
son molt amichs de la pau;
tant, que van donar per ella
un imperi colonial,
després d'una pantomima
que al poble li va costar
moltes taques a l'Historia,
un munt d'or y un riu de sanch.
També organisen orgies
en els seus harems brutals,
mentres els obrers dejunen
y e's seus fills moren de fam.
També... ¿Qué mes haig de dirvos,
si, mes que jo, invicte Sant,
observéu les malifetes
dels polítichs lliberals?
Donchs d'aquesta Espanya nostra
tinguéu, altre cop, pietat.
Empunyéu la vostre espasa,
Sant Jaume, el del cavall blanc,
que un exércit os espera
ab deliris de combat,
y ab vos ha de treure els moros
de llurs castells y palaus.
Es l'exércit de la Patria,
de la Fe y la Llivertat,
el que ab armes y banderes
os nombra el seu General.
Amunt els cors y a fer feina,
Sant Jaume, el del cavall blanc.
Vostre exércit os espera.
¡Sant Jaume, tornéu si os plau!...

P. G.

DE TERRORISME

Ha sigut aquests últims dies el tema de totes les conversacions, relacionantho ab la explosió de bombes a Barcelona; la detenció, a La Poble de Segur, d'uns suposats anarquistes ó terroris-

tes, sobre'ls quals se guarda, al Govern Civil, tota mena de reserves.

Fins avuy, de cert, sols se sab lo següent:

Les autoritats policiaca y governativa tenen el ferm propòsit de guardar la més absoluta reserva sobre aquest assumpte fins qu'es tinguen sin tots els caps lligats y la seva publicació pogués influir en l'èxit de la enquesta donant veu d'alerta a altres que poguessin estarhi comunicats.

Peró l'ensada la noticia al domini públic pels diaris de Lleyda, ja no s'ho han pogut callar y veusaquí la versió oficial del governador y del jefe superior de policia.

A primers de la setmana passada el senyor Ossorio va rebre del funcionari de Hisenda el senyor Queralt, que's trobava a la Poble de Segur en comissió del seu càrrech, un telegrama teriós, en que li deya que pera un servey que podia tenir gran trascendencia, enviés urgentment a la Poble alguns funcionaris de policia que no s'havien de donar a conèixer y que presentessin per ell al arribar.

Al mateix temps el governador rebia del ministre de la Governació un altre telegrama comanantli el major zel y activitat en aqueix assumpte, que encara el senyor Ossorio no sabia en qué consistia.

S'hi va enviar a la Poble al inspector de secció especial senyor Tressols, el senyor Masanacompanyat d'altres dos agents que s'avistaren ab el senyor Queralt, el qual els hi contá lo següent:

«Que un ferrer de la Poble havia fet comentaris sobre un encàrrech que li van confiar uns subjectes arribats de poch a la Poble desde Barcelona. Li van encarregar que'ls fongués una peça de ferro de configuració especial, que ell deyen que havia de servir pera una màquina trituradora de café, però que'l ferrer no podia compondre pera qué podia ser útil, dubtant de la suposada destinació».

Els hi va dir també'l senyor Queralt que pel poble hi havia rumors de que aquells subjectes havien fet esperiments detonats per algún bosch ó camp lluny del poble.

Els agents van anar immediatament al domicili d'un dels subjectes, subjectantlo a un registre minucios.

Allí li van trovar l'extrany tubo de ferro l'aplicació del qual el ferrer no comprenia y un llibre de Química obert precisament per les planes en que's tracta de substancies y barrejes explosives.

Immediatament el subjecte va ser constituït en calitat de prés. El seu company va desaparèixer de la Poble; però perseguit pels agents va ser agafat a Sort y juntat ab l'altre, van ser posats tots dos a disposició del jutge especial que s'ha designat pera aquest assumpte que és el del partit d'Arenys de Mar.

Respecte als noms dels detinguts el governador no vol publicarlos perque entén, y té rahó, que la publicació podria influir en que escapessin a l'acció de la Justicia altres complix que poguessin estar barrejats en el negoci.

Veurem, donchs, lo que'l tribunal posa en clar d'aquest assumpte, que tant ha preocupat aquests dies a la pública opinió.

El Procés de "La Bandera"

¡Absolts!

Fa un any que forem denunciats y processats y subjectats a la Lley de Jurisdiccions, pel supost

dicto de «Ulratjes á la Nació per medi de la premta».

Tot un any d'estar penjada sobre'l nostre cap espasa de la Justícia. Y no és pas que temessim acusacions de la nostra consciència; no és pas que nos fes por la severitat dels tribunals. Tranquils y serens esperavem el seus fallos. Tranquils esperens escoltarem la terrible sentència aquí á Barcelona. Lo únich que'ns dolia, que arribava á nostra ànima, era que se'ns processés y condemnés per un delict que no havíem comés, que no podíem cometre sense abans renegar del orgullisme, sense abans trencar la nostra historia, sense abans arrencar del cor els nostres amors caríssims. Aixó fou lo que'ns mogué á portar el assumpto al Tribunal Suprem.

Madrid posárem la cosa en mans del ilustre jefe Delegat, D. Matias Barrio y Mier. Ell ha estat el qui ab un desprendiment gran, ab tot el que de que és capás, ha fet per nosaltres lo que no haurien fet, lo que de cor li agrahim, lo que mereix, de part nostra, profund regoneixement. Ell ens ha defensat ab tota la forsa de la seva eloqüencia, davant del alt Tribunal.

També fem constar la activitat y zel del procurador madrileny D. Daniel Doze, á qui doném les felicitacions més expressives desde aquestes columnes. Aquí va copia de la notificació qu'hem rebut, y se brindém á nostres lectors:

«Recurso interpuesto por el Director de LA BANDERA REGIONAL contra sentencia de la Audiencia de Barcelona dictada en causa seguida al mismo por el supuesto delito de «Ulratjes á la Nación por medio de imprenta.»

1.ª Sentencia

Fallamos: que debemos declarar y declaramos haber lugar al recurso interpuesto por el Director de LA BANDERA REGIONAL contra la expresada Sentencia, la cual casamos y anulamos declarando de oficio las costas de dicho recurso; y comuníquese esta resolución y la que á continuación se dicte á la Audiencia de Barcelona.

Madrid 7 de Julio de 1908.

2.ª Sentencia

Fallamos: que debemos absolver y absolvemos al director de LA BANDERA REGIONAL, declarando de oficio las costas.

Madrid 7 de Julio de 1908.

Tribunal Supremo. Madrid

Aquestes sentencies foren notificades al nostre procurador el dia 14.

No volém acabar sense que consti, també, nostre regoneixement al nostre amic y advocat de Barcelona, D. Jesús Condomines, á qui hem tingut al nostre costat en tota ocasió y á totes hores en que han sigut necessaris els seus serveys professionals.

Varies

La Joventut Carlina de Morella ha dirigit una allocució als carlins del Maestrazgue, invitantlos á les festes que's celebraran á Morella els dies 25 y 26, solemnisant el Sant del nostre Príncep.

El dia 25, á les 9 del matí, al bosch de la masía «Ripollés» s'hi celebrarà la Missa de Campanya. Després de la Missa, tindrà lloch el banquet, sentne'ls organitzadors els senyors Blasco y Lauguesa, President y secretari de la Joventut carlina. El diumenge, ó sia, demá, en el local de la Joventut, se celebrarà una solemne vetllada, en la qual pendrà part el distingit advocat don Manel Bellido, jefe provincial de Castelló.

Les festes prometen revestir molta solemnitat.

El nostre estimat correligionari don Ignasi Verneda y Claret, obtingué el premi del Cassino del Comers, de Terrassa, en els Jochs Florals celebrats en dita ciutat el dia 5 del corrent, ab motiu de la festa major. El tema, era: «Manera de constituir les societats recreatives pera que sia en elles més factible el foment de la Cultura.»

El treball del nostre amic és meritíssim, y, á no tardar, el darém á conèixer á nostres lectors.

Els carlins valencians, ademés de celebrar la festa onomástica de Don Jaume, el dia 25, ab una missa de Comunió, preparen actes espléndits pera el dia 2 del pròxim Agost.

Celebrarán un gran mitin y banquet assistinthe l'eloquentíssim orador don Esteve Bilbao y alguns diputats á Corts. Dits actes serán presidits pel ilustre don Manel Polo y Peyrolón.

A tal objecte, *El Guerrillero* publica una allocució, invitant als carlins á dits actes á fi de que tinguin tota la importancia que nostra Causa's mereix.

Com que'l nou plasso concedit en el «Certamen del Himne nacional carlí» no agafa més que'l dia d'avuy, no publicuem la convocatoria. Quan se publiqui'l concurs de la música, publicarem la lletra premiada, á fi de que'ls nostres correligionaris compositors puguin optar al premi de 300 pessetes, generosa proposta del Sr. Saenz Fernandez.

En una crónica de *El Poble Catalá* comentant els últims debats del Congrés sobre la ley d'Administració Local, hi llegeixo:

«Ab tota imparcialitat, dech dir que en Cambó ha obtingut un éxit personal may vist: moretistes, canalejistes, conservadors, tots, absolutament tots, no tenen prou boca pera alabar-lo y enlairarlo. Fins la premsa del trust y la militar el feliciten per lo patriótic del seu discurs. En Cambó, novament és l'home del dia: desde moltíssims anys cap catalá havia influít tant fortament, tant directament dins de la política madrilenya.»

Aixis m'agrada. Que no siguin sempre morros y males cares y punxadetes, quan se tracta dels catalanistes de la dreta.

En un article que publica *El Brusi* ab el titot de «El fantasma del separatismo», diu en Reparaz, entre altres coses, lo següent, en el que posa el dit á la llaga:

«No me ha gustado nunca, á fuer de buen español de verdad, traer y llevar á la patria y jurar su nombre en vano. Hay cosas memorables que con el manoseo pierden y nombres sagrados que invocados sin razón, ó por malas razones, se envilecen. Y si no fuese por lo que apena ver en tal estado el de la madre común de los españoles, daría risa oír á los pontífices del «patriotismo» predicar la guerra santa contra el infiel separatista... cuando ya desengañados de la guerra al infame y pérfido clerical no mueve á nadie. Porque en realidad (y todos estamos en el secreto, por lo que no sería discreción, sino simpleza, callarlo), lo que hay es esto: creyeron los listos de la política que para abrir la puerta del poder era buena llave la del anticlericalismo; pero, persuadidos de que por vieja y roñosa no sirve, van á intentar abrirla con la del patriotismo. Si don Melquiades Alvarez, con su programa mínimo y la grata perspectiva de un nuevo periodo constituyente, re-

sulta ineficaz para decidir la caída de Maura, ¿no había un sable, ó una suma de «sables», que al grito de ¡viva España! imponga á todos los españoles la voluntad... del «trust» madrileño?

Pero s'han tallat, y el sable no ha vingut

La paz reina en Varsovia.

Afortunadament.

Pera tranquilitat dels nostres lectors que tinguin guardada moneda de plata y s'hagin alarmat ab la R. O. sobre la recullida de duros sevillanos, publicuem el projecte de ley següent, llegit abans d'ahir al Congrés pel ministre d'Hisenda. Diu aixis:

«Artículo 1.º Se autoriza al Gobierno para retirar de la circulación, cuando lo estime oportuno, las monedas de plata acuñadas en cualquier año.

Art. 2.º Se autoriza igualmente al gobierno para adoptar las medidas necesarias á fin de recoger y retirar de la circulación las monedas de plata de cinco pesetas que por tener un cuño semejante á las acuñadas por la Fábrica Nacional de la Moneda, han entrado en la circulación fraudulentamente. El Gobierno señalará un plazo breve para que sean canjeadas por las de acuñación legítima, dando monedas de valor representativo igual. Pasado este plazo se aplicarán con todo rigor las disposiciones vigentes relativas á la circulación de moneda ilegítima.

Art. 3.º Las dependencias del Estado y del Banco de España, donde pasado este plazo se presenten monedas ilegítimas, darán cuenta inmediatamente á la dirección general del Tesoro, que hará determinar y publicar sin demora las diferencias que las distinguen de las legítimas.

Art. 4.º Las monedas que resulten de acuñación ilegítima, retiradas de la circulación, se reducirán inmediatamente á barras que el Gobierno podrá enajenar, y la diferencia sobre su valor, de las monedas repetidas, constituirá un gasto que satisfará con cargo á un capítulo adicional del Presupuesto vigente y sucesivos.»

El Patronat Obrer Carlí de Santa Madrona inaugurarà avuy al vespre el seu teatre.

Se posarà en escena el drama en tres actes «Baldades del cor» y la xistosa pessa «Per una levita.»

Durant els intermedis, el chor de la mateixa societat cantarà «La gent del any vuit» y l'himne «Deu Patria y Rey.»

El dia 9 d'Agost pròxim tindrà lloch en el Santuari de Bellmunt un Aplech carlí, ab motiu de la benedicció de la bandera del Centre Carlí de Sant Pere de Torelló.

Será padrí de la bandera el diputat per Vich D. Miguel Junyent, assistinthe, entre altres personalitats, els senyors Pericas, Argemí, Llosas, Bordas, y, si és aquí encara, el senyor Duch de Solferino.

Pera'l banquet que's farà al Santuari se despatxen vales á 4 pessetes al Centre Carlí de Vich, als de Torelló y Sant Pere y á la Redacció de «El Correo Catalán.»

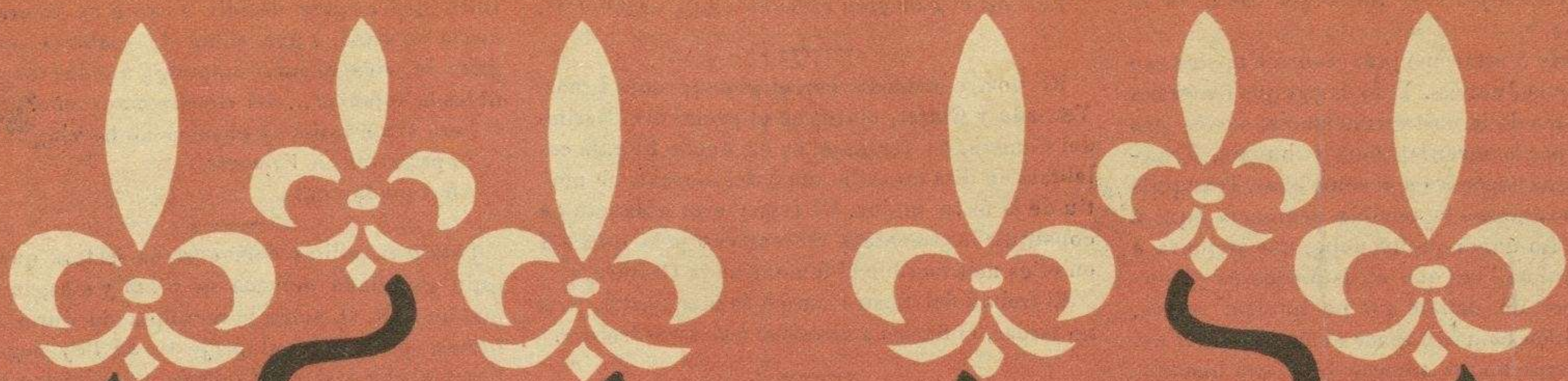
Sabem que dels pobles vehins serán molts els correligionaris que hi assistirán.

Lo pintoresch del paisatge, el panorama immens que desde'l Santuari's domina, son prou atractius pera que la concurrencia sia nombrosa.

De la festa procurarem darne als nostres lectors una ressenya, y si'ns és possible, publicarem algun grabat d'algun dels actes que s'hi celebrin.

En el número pròxim publicarem un article sobre «ADMINISTRACIÓ LOCAL.»

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph.—Barcelona

* * *

En l'ufanós jardí de nostra Ibèria
son cau un día hi feu feréstech drach;
corch que ab sa baba escampa la miseria
y al arbre patri ha fet un esborach.

De les flors d'eix jardí, les més aimades
ni una de ses grapes s' ha salvat:
ni 'ls furs y llibertats per Deu donades,
ni la Fé gloriosa del passat.

Tot ho ha secat llur baba verinosa,
ben prompte del jardí ré 'n quedarà.
¡Oh Deu meu! Vostra má tant bondadosa
altre Alcides, avuy, no 'ns donará?

¡Oh, sí! Ja 'l veig. De sol ixent avansa,
és dels Felips y Carles successó...
¡Veyéulo! Porta 'l jorn de deslliuransa.
¡Aiméulo! Es Don Jaume de Borbó!

